

[Alfred Jensen.]

der de unge mennesker, ikke er tilstrækkelig; man må højere op med lønnen.

Vi har dernæst foreslået, at der i tekst-
anmærkningen til nr. 341 indføjes et nyt
stykke, som siger, at de værnepligtige
menige vederlagsfrit skal have vask og
toiletartikler, 10 cigaretter daglig og en
orlovsrejse månedlig. Jeg tror, at de ting,
der her er foreslået, er diskuteret sådan
igenennem, at offentligheden er klar over det
rimelige i at give forbedringer på dette
område. Ikke alene menige soldater, men
også andre indenfor militæret, har udtalt
sig om, at forbedringer måtte gennemføres.
De 10 cigaretter foreslår vi skal ydes helt
gratis; for staten vil det ikke betyde nogen
store udgift udover selve fremstillingsprisen,
idet forbrugsafgiften jo ikke kan bety-
gnes som nogen udgift, men vel nærmest
må siges at være opgivelse af indtægt. Når
man ved, hvad tobakken betyder for sol-
daterne, er det klart, at der her er et felt,
hvor man kan lette de værnepligtiges kår,
og udgiften vil som sagt ikke blive så for-
færdelig stor. Det forekommer os mere
rimeligt, at man stiller cigaretterne gratis
til rådighed, end at gå den besværlige vej
at sælge cigaretter, der er fritaget for for-
brugsafgift.

Det tredje led i dette ændringsforslag
går ud på, at der skal gives en orlovsrejse
om måneden til de værnepligtige. Jeg ved
vel, at adskillige værnepligtige ikke kan klare
sig med en orlovsrejse månedlig, men når
man tager i betragtning, hvorledes forholdene
er for de værnepligtige, tror jeg allige-
vel, at et sådant skridt vil blive hilst med
glæde af mange værnepligtige og af deres
familier; det vil afgjort betyde en lettelse i
deres kår.

Jeg skal anbefale disse to ændringsforslag
til vedtagelse, idet jeg samtidig under-
streger, at dermed mener vi ikke at pro-
blemerne er løst for de værnepligtige; der
findes adskillige andre områder, hvor der
også bør sættes ind for at skabe forbed-
ringer. Vi er fuldstændig klar over, at det
forslag, vi her stiller, vil betyde en merud-
gift, og jeg kan vel også godt sige en bety-
delig merudgift, men den kommunistiske
gruppe har altid været af den opfattelse, at
der ikke skulle spares på disse områder, at
soldaterne skulle have ordentlige vilkår at
leve under og en ordentlig lønning, fordi
alene det, at man drages ud af det civile liv,

bort fra den normale udvikling, er en så stor
belastning, at indrømmelser og forbedringer
er påkrævet.

Derfor ser vi som sagt helst, at man
ofrer penge på dette område og foretager
nedskæringer på andre felter, og derfor
hilste vi naturligvis med glæde, at der, i
hvert fald på papiret, skæres ned på de
militære anlægsudgifter og skæres ned på
militærudgifterne på andre områder. Om
det holder året igennem, kan jeg naturlig-
vis ikke sige, men alene den omstændighed,
at nedskæringen foretages i posteringerne,
burde vel være en retningsgivende handling
fra rigsdagens side overfor dem, der skal
administrere finansloven. Vi er altså til-
fredse med, at man er gået den vej, selvom
vi indrømmer, at det ikke tilfredsstiller de
krav, vi har. Vi stiller dog ikke ændrings-
forslag på dette område; det har vi heller
ikke gjort tidligere — jeg tror nok, man er
klar over, hvorfor vi ikke er i stand til at
møde med ændringsforslag på dette felt.
Vi vil derimod stemme for de to ændrings-
forslag, som det ærede medlem hr. Bertel
Dahgaard og det ærede medlem hr. Skytte
har stillet under nr. 322 og 334. Nogen
motivering derfor behøver jeg ikke at give,
den har allerede forslagsstillerne fremsat.

Det forekommer mig, at selvom der er
visse tendenser til nedskæring på de mili-
tære budgetter, får man absolut ikke det
indtryk, at denne nedskæring skal gennem-
føres for at lette befolkningens kår. Man har
fortsat indtrykket af, at de, der står bag
militærordningen og militærpolitikken, har
den opfattelse, at jo flere penge der bruges,
des bedre — ja, det drejer sig altså ikke
om udgifterne til soldaterne, for de er kar-
rige nok. Jeg tænker ikke alene på det, jeg
lige har sagt om lønningerne, men også på
den måde, hvorpå man behandler dem, der
kommer til skade i militærtjenesten. Jeg
erindrer om, at en ung mand fra Sydsjæl-
land, der mistede et ben under en manøvre,
og som anmodede om at få erstatning, ikke
har kunnet få erstatning, hverken ved mili-
tæret eller ved domstolene. Dette forekom-
mer os at være en urimelighed, og det rejser
spørgsmålet om, hvor mange der egentlig
kommer til skade indenfor værnene, hvor
mange der er blevet lemlæstet, så de mærkes
deraf for livstid, og jeg vil gerne ved denne
lejlighed spørge ministeren, hvor mange det
drejer sig om, hvor mange der siden 1945 ved
de forskellige værn er blevet invalideret på